

ଆମ ଶିକ୍ଷାବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ପ୍ରସ୍ତାବ

ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାର ପାଇବା ତିନିବର୍ଷ ପୂରିଗଲାଣି । ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନରେ ଶାହଶହ କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ତେବେ ଆମ ଶିକ୍ଷାବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଶିକ୍ଷାର ମାନରେ ସେପରି କିଛି ଆଖିଦୃଶୀଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଥିବା ପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ । କିଛିଦିନ ତଳେ ଏ ସଂଖ୍ୟକରେ ଏକ କର୍ମଶାଳାରେ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପିତ ହେଲା, ତାହା ଅତ୍ୟକ୍ତ ଉଦ୍ବେଗଜନକ । ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରାତ୍ରୀମାନେ କାଳେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ପଢ଼ି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଆମ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଗତି କୁଆଡ଼େ ?

ଏଣେ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଅଭିଭାବକମାନେ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଲୟରୁ ଦୂରେଇ ନେଇ ବେସରକାରୀ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଉଚ୍ଚବର୍ଗ ସରକାରୀ ଶିକ୍ଷାବ୍ୟବସ୍ଥାଠାରୁ ଦୂରେ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟବର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଏହାଠାରୁ ଦୂରେ ଗଲେଣି । ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଲୟଗୁଡ଼ିକ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଅପେକ୍ଷା ତଥାକଥିତ ଶିକ୍ଷିତ ବେକାର ଯୁବକମାନଙ୍କର ଥଇଥାନ କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇଛି କହିଲେ ଅତ୍ୟକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ।

ସ ର କ । ର ୧
ବିଦ୍ୟାଲୟ ଗୁଡ଼ିକରେ

ଉପସ୍ଥାନ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଅଞ୍ଚାୟୁକ୍ତ ଓ ଦଣ୍ଡମୁକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଫେଲ୍ ନକରିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଉପସ୍ଥିତ କରାଯାଇଛି । ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ପିଲାଏ ଅଧାରୁ ପାଠ ନଛାଡ଼ିବୁ । ପରିସଂଖ୍ୟାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଦ୍ୟାଲୟ ବଞ୍ଚିରହୁ । ଆମ ବିଦ୍ୟାଲୟଗୁଡ଼ିକ ଗାର୍ଥୀର କାଞ୍ଚିଆହୁଦାଠାରୁ କୌଣସି ଭାବେ କମ୍ ନୁହୁଛି ।

ଆମ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଗତ କେତେବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏକ ନୃଥା ଜାତିପ୍ରଥା ସୃଷ୍ଟି କରି ସାରିଲେଣି । ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଲୟରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଥିବା ଛାତ୍ରାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ମାନ ଏବଂ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ବେସରକାରୀ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଓ ବିପରୀତ । ଏହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମର ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଇଁ ଏକ ବିପଦର କାରଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଚଢ଼ା ଫିସ୍ ଦେଇ ନିଜ ନିଜ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ନିରାପଦା କିଶୁକୁଛି ବୋଲି ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଧାରଣା ରହିଛି ତାହା ଯେ ଅମୂଳକ, ଏହା ଆସନ୍ତା କେତେବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଶବ୍ଦ ହୋଇଯିବ ।

ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏପରି ସଂକଟରୁ ମୁକୁଳିବାର ବାଟ କଣ ? ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାର ସଂକଟକୁ ସବୁବେଳେ ଆର୍ଥିକ ସଂକଟ, ଭିତ୍ତିଭୂମି ଓ ମାନବ ସମ୍ମଳନ ଅଭାବ କଥା କହି ବୁଝାଯାଇଆସୁଛି । ସରକାର ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ପ୍ରାଥମିକ

ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଅର୍ଥ ବରାଦ କରିବା କଥା ତାହା କରୁନାହାନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ଗତ କିଛି ବର୍ଷ ଧରି ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନରେ ଯେଉଁ ଅର୍ଥ ବରାଦ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାହା ଯେପରି ଭାବରେ ବିନିଯୁକ୍ତ ହେଉଛି ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ସମ୍ବନ୍ଧ ଯେ କେବଳ ପର୍ଯ୍ୟାସ ଅର୍ଥ ବରାଦ କରିଦେଲେ ଏ ସଂକଟର ସମାଧାନ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଦୂରୀତି ଓ ଅବଶ୍ୟକ ବଢ଼ାଇବ ସିନା, ଶିକ୍ଷାର ମାନ ବଜାୟ ରଖିବାରେ ଆବୋ ସହାୟକ ହେବ ନାହିଁ । ପର୍ଯ୍ୟାସ ଅର୍ଥ ମିଳିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମ ସଂକଟର ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ହେଲା, ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ରୁଚି ରଖୁଥିବା ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କର ଅଭାବ । ଏହି ଅଭାବକୁ ସହଜରେ ରାତାରାତି ପୂରଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଦୀଘୀସ୍ତୁତୀ କାର୍ଯ୍ୟକୁମ ଓ ଯୋଜନାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ।

ଏ ସଂଖ୍ୟକରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରସ୍ତାବ ବିଚାରକୁ ନିଆୟାଇପାରେ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାର ଜାତୀୟକରଣ କରାଯାଉ । ସରକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବାହାରେ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାଦାନର ଆଉ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନରହୁବା ଆଜିର ବଜାର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହାକୁ

ବିପରୀତମୁଖୀ ବୋଲି ମନେକରାଯାଇପାରେ । ଉଚ୍ଚ, ମଧ୍ୟ ଓ ସବୁବର୍ଗର ପିଲାମାନେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଶିକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଶିକ୍ଷାର ମାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ହେବ । ମାନରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କର ଚାପ ବଢ଼ିବ ଏବଂ ସବୁପୁରରେ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବ ।

ଆମର ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଲା, ସବୁ ବରିଷ୍ଟ ଓ ଶିକ୍ଷିତ ନାଗରିକ ଜାତୀୟ ସେବା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସନ୍ତା । ଶିକ୍ଷାର ଏ ସଂକଟକୁ ଏକ ଜାତୀୟ ସଂକଟ କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଏ ସଂକଟରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗେଇ ଆସି ମୁକ୍ତିଯୁଦ୍ଧରେ ଭାଗ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ଆଜି ଶିକ୍ଷାକାରୀ କରି ସଫଳ ହୋଇଛେ, ପ୍ରତିଷ୍ଠାଲାଭ କରିଛେ, ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାକାରୀ କରିଛେ । ଆମମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ରଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଏହାଠାରୁ ବଡ଼ ସୁଯୋଗ ଆଉ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତନ, ମନ, ଧନ ଓ ସମୟ ଦେଇ ଯିଏ ଯେଉଁ ବାଟରେ ପାରୁଛେ ଏହି ସଂକଟର ମୁକୁବିଲା କରିବା ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପେନ୍ସନଭୋଗୀ, ଶିକ୍ଷିତ, ଅବସରପ୍ରାସ୍ତୁତ କର୍ମଚାରୀ ଅବସର ପରେ ଅନ୍ୟନ ଦୂରବର୍ଷ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମଦାନ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସନ୍ତା । ଏ ଜାତି ତାଙ୍କଠାରୁ ଏହା ଆଶା କରିବାକୁ ହକ୍କଦାର । ଏହା ଫଳରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ମାନବ ସମ୍ମଳନ ଅଭାବକୁ କିଛି ପରିମାଣରେ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ଆମ ଘରର ହାଲଚାଲ

ସୌମ୍ୟରଙ୍ଗନ ପଞ୍ଜନାୟକ